

Dopis od preláta (červen 2012)

Mons. Javier Echevarría
rekapituluje v tomto dopise
liturgické svátky měsíce června.
Vybízí nás, abychom se stýkali s
Ježíšem co nejvíce a nejúžeji.

13.06.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a
mé syny!

Před několika dny jsme slavili
slavnost Seslání Ducha Svatého.
Připravili jsme se na to v úzkém
spojení s Ježíšovou matkou Marií [1],

aby se Duch Svatý znovu zmocnil našich duší. Potom jsme znovu vstoupili do liturgického mezidobí, které je jakoby odrazem našeho pozemského putování. Božský Přímluvce, poslaný Ježíšem Kristem z lůna Otce, nás rozhodně směřuje k cíli, po kterém toužíme: k věčnému životu v Bohu, k nekonečné blaženosti. Náš Otec říkával, že Opus Dei je pro své členy předobrazem nebe a naléhal, abychom po této cestě kráčeli s radostnou věrností, také v těžkých okamžicích.

Abychom v běhu života nezapomněli na tento šťastný úděl, který nás očekává, liturgie nás příští neděli zve slavit a kontemplovat tajemství Nejsvětější Trojice: jeden jediný Bůh ve třech osobách, v jehož vlastnění a definitivním vychutnávání nalezneme cíl naší existence. Připravme se na tuto slavnost co nejlépe. Svatý Josemaría v návaznosti na starý zvyk církve

doporučil, abychom se během tří dní v centrech Díla modlili Trisagium Angelicum, které nás vede k tomu, abychom měli intimnější účast na modlitbě chvály, díkuvzdání a oslavování, kterou andělé a blažené duše bez ustání směřují k Bohu Trojjedinému. Kdo jsme se mohli modlit tuto modlitbu fyzicky po boku našeho Otce, vnímali jsme jeho radost, když v desátcích velebil tři Božské osoby.

Tibi laus, Tibi glória, Tibi gratiárum áctio in sácula sempitérna, o Beáta Trínitas! Tak budeme znovu vzývat Boha během tohoto tridua, směřující modlitbu k Otci, k Synu a k Duchu svatému. *Tebe chválíme, Tebe velebíme, Tobě děkujeme na věky věků, blahoslavená Trojice!* A připojíme se k nebeskému zpěvu, když budeme opakovat: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus execítuum...*; Svatý, Svatý, Svatý, Pán

Bůh zástupů, nebe i země jsou plny
Tvé slávy.

Je příznačné, že právě na začátku
liturgického mezidobí nás církev zve,
abychom pozvedli srdce, hlas a
pohled k Nejsvětější Trojici. To by
měl být cíl všech mužů a žen už tady
na zemi, protože jsme byli stvořeni,
abychom poznávali a milovali Boha
teď a pak se z Něj věčně radovali.
Všichni to musíme připomínat také
naším bližním. V homilii *Cesta ke
svatosti* vytyčil svatý Josemaría cestu,
abychom došli k tomuto
vytouženému cíli. Potom co ukázal,
že křesťanská cesta začíná důvěrným
vztahem s Pannou Marií, který vždy
směřuje k Ježíšovi, nás učí jít ke
Kristu v různých okolnostech, až ke
ztotožnění se s Ním na Kříži. *Je tedy
třeba* – napsal svatý Josemaría –, *aby
člověk rozlišoval a miloval každou
Boží osobu jednotlivě. Jistým
způsobem to je jakési objevování,
které člověk v duchovním životě*

*zakouší, jako když nějaký malý
tvoreček s úžasem pozoruje svět. A
duše v lásce rozmlouvá s Otcem i
Synem i Duchem svatým, radostně se
podřizuje vedení Utěšitele, dárce
života, který nám, aniž bychom si to
nějak zasloužili, dává nadpřirozené
dary a ctnosti [2].*

Už teď můžeme všichni postupovat
na této cestě ke sjednocení s Bohem,
jako – opakuji – předjímání
definitivního sjednocení v Nebi, tak,
že dáme nadpřirozený smysl běžným
situacím, do toho mimořádného i
běžného, tak, že budeme ve všem
hledat Pána. Když svatý Josemaría
mluvil o této cestě ke svatosti, řekl
jasně: *nemluvím o ničem výjimečném.*
Jsou to, mohou to být, obvyklé projevy
naší duše: šílenství lásky, která nás
bez okázalosti, bez nějakých
výstředností naučí trpět a žít, protože
Bůh nám dává moudrost. Jaký
duševní klid a pokoj zakoušíme na

úzké cestě, která vede k životu (srov. Mt 7, 14) [3].

Cesta je dokonale vytyčená: *per crucem ad lucem!* Pokud odpovíme poctivě na milosti, jednota s Ježíšem Kristem nás uvede do lůna Nejsvětější Trojice. A tato milost k nám přichází zejména ve svátostech, hlavně ve zpovědi a v eucharistii. *Jak dobrý je Kristus, že své církvi zanechal svátosti! – Jsou lékem na všechno. – Měj k nim úctu a buď za ně vděčný Pánu i jeho církvi [4].*

Nepřestávejme denně prokazovat naši vděčnost za to, že máme tyto prostředky na zlepšení našeho vztahu s Bohem. Jsou to *stopy vtěleného Slova* – tak je nazýval svatý Josemaría [5] a vyzýval nás, abychom kráčeli přesně v těchto stopách.

Myslím na blízkost slavnosti Corpus Christi, kterou budeme slavit ve čtvrtek 7. června, nebo následující neděli, v závislosti na liturgických

předpisech daného místa, a chtěl bych k vám krátce pohovořit o Nejsvětější svátosti oltářní, která je souhrnem vší Boží pomoci a jakoby pokrmem pro naše pozemské putování. Liturgie to vyjadřuje v mešní sekvenci: *Ecce panis angelorum, / factus cibus viatorum: / vere panis filiorum, / non mittendus cánibus* [6]: chléb andělský dostáváme, / pokrm na cestu z něj máme, / jídlo Božím dětem dané, / chléb, jenž neháže se psům. Zůstal ve svatostánku i po mši svaté. Ježíš v eucharistii je bezpečnou zárukou své přítomnosti v našich duších, zárukou své moci, kterou podpírá svět, zárukou svých příslibů vykoupení, aby lidstvo, až přijde konec časů, věčně sídlilo v nebeském domově, spolu s Bohem Otcem, s Bohem Synem a Bohem Duchem svatým: s Nejsvětější Tojicí, jediným Bohem. To je veškerá naše víra, která se mění ve skutky, když věříme v Ježíše, v jeho skutečnou

přítomnost pod způsoby chleba a vína [7].

Snažme se během těchto dnů dělat společnost Ježíšovi, doprovázet ho. Zúčastníme se výstav Nejsvětější svátosti, eucharistického průvodu nebo jiných projevů eucharistické zbožnosti s přáním velebit Ježíše ve svaté hostii a děkovat mu, s touhou odčiňovat za hříchy, kterými jsme ho uráželi, a za urážky, které dostává v Nejsvětější svátosti. Přistupme k Němu s naprostou důvěrou především na slavnost Nejsvětějšího Srdce, 15. června, pronikněme do tohoto srdce, otevřeného kopím na Kříži, aby se ukázala jeho nezměrná láska ke každému z nás. A utíkejme se logicky k Nejsladšímu srdci Mariinu, bezpečné cestě: *iter paratutum!*

Celý měsíc červen je plný významných dní, také pro historii Opus Dei: vysvěcení prvních kněží

25. června 1944; příchod našeho Otce do Říma 23. června 1946; definitivní schválení ducha a norem Díla Svatým stolcem 16. června 1950. A hlavně přechod svatého Josemaríi do nebe 26. června 1975. Můžu vás ujistit, že náš Zakladatel až do posledního dne dělal pokleknutí před svatostánkem velmi zbožně. Toho 26. června už fyzicky nemohl, ale navzdory tomu se po návratu z Castelgandolfa poklonil před Nejsvětější svátostí v úplné adoraci. Jednáme takto i my? Jsme si vědomi, že v těchto chvílích uctíváme samotného Boha? Cítíme potřebu pozdravit Nejsvětější svátost, když vcházíme nebo vycházíme z kostela nebo z kaple, kde je uchováván?

Při slavení liturgické slavnosti svatého Josemaríi prosme na jeho přímluvu za velký nárůst touhy po svatosti a apoštolátu u všech věřících Díla, kněží i laiků, a také v přátelích a spolupracovnících, kteří čerpají z

jeho ducha. Prosme za rozšíření apoštolské práce do tolika míst, kde nás čekají. Proto prosme Pána, aby dal mnoha mužům a mnoha ženám milost odpovědět velkoryse na toto volání následovat ho zblízka a otevírat Boží cesty na zemi.

S radostí vám sděluji, že jsem se vrátil velmi spokojený z mé nedávné pastorační návštěvy Bratislavy: viděl jsem rozvoj apoštolské práce Díla ve dvou milovaných zemích, na Slovensku a v Česku, a byl jsem se všemi velmi sjednocený.

V našich prosbách má vždy význačné místo modlitba za papeže a jeho spolupracovníky ve vedení církve, modlitba za pastýře: za biskupy a kněze celého světa. Slavnost svatých Petra a Pavla, 29. června, nám pomůže soustředit se na tyto úmysly. Náš Otec si přál, abychom nenechali nástupce Petra samotného: kéž cítí naši podporu.

Dřív než skončím se chci zmínit o
mých narozeninách, 14. června.
Především vás prosím, abyste se za
mě modlili: potřebuji to!

Už několik měsíců mi na mysl
přicházejí vzpomínky na svatého
Josemaríu, když měl slavit své
sedmdesátiny. Náš Otec tehdy prosil
o milost být duší modlitby, ačkoli byl
tak ponořen v Bohu, že jeho
rozhovor s Pánem byl prakticky
nepřetržitý. Tak to vyjádřil 8. ledna
1972 při mši, kterou sloužil malé
skupině svých dcer. ***To je moje
předsevzetí v předvečer mých
sedmých narozenin: být duší
modlitby, modlitby nepřetržité;
mít pozdvihnuté ruce jako při mši.
A chci, aby toto bylo i vaším
předsevzetím: tak budete mít
dobrou náladu, tak budete
spokojené, tak budete účinné [8].***

Jindy prosím Pána jinými slovy o
tutéž milost. Konkrétně si

vzpomínám na jeden novoroční
přípitek pár dní před jeho
narozeninami, kdy byl se svými syny
z Generální rady. Řekl nám: **radost
pro všechny, pro mě zkroušenost**
[9]. Proto vás prosím, abyste v tomto
výročí nezapomínali na tohoto
vašeho Otce, abych byl mužem
pokání, obrácení a abych uměl být
věrný v tom, co ode mě Pán žádá
každý den. A protože zkroušenost a
radost jsou plody působení Ducha
svatého, prostě, abych se stal duší
modlitby, poslušnou vnuknutím
Přímluvce, a abych tato vnuknutí
uváděl ve skutek. Já přeji to stejné
vám, každému z vás: ať se modlíme,
ať jsme muži a ženami milujícími
umrtvování a pokání, ať jsme
služebníky ostatních, ať se neustále
staráme o apoštolát. A toto všechno v
běžných i mimořádných okolnostech,
pokud nastanou.

Vzpomínám si také, jak se
připravoval don Álvaro na své 80.

narozeniny. V srdci uchovávám jeho důraz na vděčnost, pokání a prosbu o pomoc, které vyjádřil v homilii při mši v den tohoto výročí. Byla to slova, která říkal vždy při mimořádných výročích: *děkování, odpuštění, pomoz mi více*. Snažím se opakovat je často a navrhuji vám, abyste je vzali za své, pokud chcete, protože vám dají velký pokoj a klid.

Před dvěma měsíci oslavil Benedikt XVI. své 85. narozeniny a při té příležitosti řekl slova, o která se s vámi chci podělit. Svatý otec řekl: **mám před sebou poslední úsek cesty svého života a nevím, co mi bude uloženo. Avšak vím, že světlo Boží je zde, že On vstal z mrtvých, že jeho světlo je silnější než temnota a že Boží dobrota je mocnější než všechno zlo tohoto světa. A to mi dodává jistotu k další cestě. To nám dodává jistotu. Všem, kteří mne svou vírou opakovaně ujišťují o onom Božím**

**„ano“, v tuto hodinu z celého srdce
děkuji [10].**

Znovu vás pro Boží lásku prosím,
abyste mě stále podporovali vašimi
modlitbami, a připomínám vám, co
svatý Josemaría tolikrát říkával o
tom, že se potřebujeme navzájem.

Doufám, děti moje – a každý z nás
to aplikujme sám na sebe –, ***že kde
jste, sjednocujete; kde pracujete,
sjednocujete.*** Prosme Ducha

svatého, aby se tato jednota stále
posilovala naší modlitbou a obětí,
prací a odpočinkem, naším běžným
životem, ve zdraví i v nemoci: v
každém okamžiku, *semper in lætitia!*
Očekávám, že mi 14. června
pomůžete předstoupit před Pána a
říci mu: tady ti obětuji modlitby
mých dcer a synů a tolika dalších
lidí.

Vracím se k 26. červnu, abych
zdůraznil to, co náš Otec stále
říkával: ***milujte se, milujte se***

hodně. Nedělal nic jiného, než že připomínal *mandátum novum* [11], které tak starostlivě předal Ježíš Kristus svým blízkým, nám všem.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. června 2012

[1] Srov. *Sk* 1, 14.

[2] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 306.

[3] Tamtéž, č. 307.

[4] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 521.

[5] Svatý Josemaría, *Rozhovory*, č. 115.

[6] Římský misál, Slavnost Kristova těla, Sekvence *Lauda, Sion*. [7] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 153.

[8] Svatý Josemaría, Poznámky z homilie, 8-I-1972.

[9] Svatý Josemaría, Slova k začátku roku, 1-I-1974.

[10] Benedikt XVI, Homilie při mši sv. na poděkování za 85 let života, 16-IV-2012.

[11] Srov. *Jan* 13, 34.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cerven-2012/> (28.02.2026)